

Уви! отъ нази
Радости бѣгатъ!

И като губимъ
Една слѣдъ друга
Свойтъ химери, —
О зла наука! —

Ние се учимъ
Че битието
Сънъ е минутенъ,
Цвѣтице клѣто!

XVII.

Б а с н я.

Паунтъ попиталъ една лестовичка: —

„— Какво се говори за мене

Между небесното крилато население? —”

— „Говорѣтъ, отвърнѣла дребната птичка,

Коего е право „ „ — Че съмъ хубавецъ? —“

„— Че ти си богато облѣченъ глупецъ! —“

XVIII.

Fantasia.

— Облаче малко,

Облаче черно, облаче жалко,

Кой ли те гони

Та припкашъ, хвъркашъ задъ небосклони?

*

— Тамъ негдѣ честенъ чловѣкъ умира,

Хѣ тамъ, далече, въ Царство Китайско,

Отивамъ Слънцето да забулѣ

И да почернѣ туй утро Майско!

. . . Май 1885.
